

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8CoCsp/8/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120268648
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:6120268648.5

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a členiek senátu JUDr. Adriany Kálmánovej PhD. a JUDr. Denisy Šaligovej, v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 47 967 692, zastúpený: JUDr. Oskar Chnápko, advokát so sídlom Banská Bystrica, Komenského 3, IČO: 45 018 201, proti žalovanému: A. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom B., C. XX, o zaplatenie 6.442,77 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky č. k. 13Csp/20/2021-156 zo dňa 30. júna 2021 a odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 13Csp/20/2021-189 zo dňa 8. decembra 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky č. k. 13Csp/20/2021-156 zo dňa 30. júna 2021 o d m i e t a.

Odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Nové Zámky č. k. 13Csp/20/2021-189 zo dňa 8. decembra 2021 z r u š u j e a vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Návrhom na vydanie platobného rozkazu v rámci upomínacieho konania sa žalobca dňa 24. 03. 2020 domáhal voči žalovanému zaplatenia žalovanej istiny s príslušenstvom ako nesplatenej časti úveru zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 30. 01. 2014, pričom žiadal zaplatenie istiny v sume 5.719,02 eura a kapitalizovaného úroku do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru v sume 687,75 eura a zaplatenia poplatkov 36 eur, keď sa tiež domáhal aj zaplatenia úroku z omeškania a náhrady trov konania. Žalobu podáva ako žalobca Poštová banka, a.s., Bratislava.

2. Upomínací súd vo veci vydal dňa 03. 07. 2020 platobný rozkaz, ktorý sa žalovanému doručiť nepodarilo, následne na základe požiadavky žalobcu na pokračovaní v spore bola vec postúpená na Okresný súd Nové Zámky.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a uviedol, že mu bol poskytnutý úver v sume 7000 €, z ktorého uhradil 41 splátok po 117 €, teda sumu 4797 €, ďalej, že úver sa dá považovať za bezúročný a bez poplatkov pre chýbajúce náležitosti v zmluve a pre neprijateľné zmluvné podmienky, vzniesol námietku premlčania, pretože žaloba bola podaná po uplynutí 3 ročnej premlčacej doby, poukázal na rozsudky súdov, ktoré podobné zmluvy žalobcu považovali za bezúročné a bez poplatkov a na to, že zmluvy, ktoré so žalobcom uzatváral, sú nečitateľné, považoval zmluvy za neplatné a žiadal žalobu zamietnuť.

4. Na základe návrhu žalobcu na zmenu účastníka konania na strane žalobcu vzhľadom k uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávok dňa 14. 04. 2021 súd prvej inštancie zastúpený zákonným sudcom vydal zhora označené uznesenie, ktorým pripustil, aby do konania na miesto pôvodného žalobcu ako žalobca vstúpila spoločnosť BENCONT COLLECTION a.s., Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 47 967 692, keď pôvodnému žalobcu sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva. Uvedené rozhodnutie obsahujúce

poučenie o neprípustnosti odvolania po jeho prevzatí dňa 13. 07. 2021 odvolaním označeným ako sťažnosť a doručeným súdu 19. 07. 2021 napadol žalovaný, domáhajúci sa jeho zrušenia v celom rozsahu ako nedôvodného, nakoľko predmetné postúpenie je neplatné v celom rozsahu pre rozpor so zákonom, keďže predmetom postúpenia bola nesplatná pohľadávka a takéto postúpenie je neplatné, teda žalobca nie je aktívne legitimovaným v tomto spore. Žalovaný tiež poukázal na ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, na citované ustanovenia Občianskeho zákonníka a na označené rozhodnutia súdov SR.

5. Napadnutým zhora v záhlaví tohto rozhodnutia označeným rozsudkom následne súd prvej inštancie podanej žalobe v plnom rozsahu vyhovel, keď žalobcovi priznal i nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, teda žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 6.442,77 eura s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 5.719,02 eura od 19. 04. 2018 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

6. Skutkový stav sporu (veci) súd prvej inštancie zistil nasledovne:

Zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 4.2.2014 (?) súd zistil, že právny predchodca žalobcu ňou žalovanému poskytol úver v sume 7000 €, ktorý sa žalovaný zaviazal pri úroku vo výške 15,90 %, RPMN vo výške 17,75 % a priemernej RPMN vo výške 13,88 % zaplatiť v 120 mesačných splátkach po 117 € počnúc od 25.2.2014 do 25.1.2024 a celkovo tak vrátane úroku zaplatiť sumu 14 056,45 €. Z výpisu z úverového účtu žalovaného súd zistil, že žalovaný z vyššie uvedeného úveru uhradil 41 splátok po 117 €, pričom naposledy uhradil splátku splatnú v júni 2017. Z výziev právneho predchodcu žalobcu zo dňa 22.3.2018 a zo dňa 18.4.2018 adresovaných žalovanému súd zistil, že žalobca nimi vyzval žalovaného k zaplateniu dlžnej časti úveru a zároveň bola podaním z 18.4.2018 vyhlásená predčasná splatnosť úveru dňom 18.4.2018, pričom tieto boli žalovanému doručované doporučene do vlastných rúk. Z predsúdnej výzvy žalobcu zo dňa 2.3.2020 súd zistil, že žalobca ňou vyzval žalovaného k zaplateniu dlhu z vyššie uvedeného úveru v sume 8705,60 €. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok č. I/2021 zo dňa 14.4.2021 a prílohy k nej došlo k postúpeniu v tomto konaní uplatnenej pohľadávky a k oznámeniu uvedenej skutočnosti žalovanému na žalobcu - BENCONT COLLECTION, a.s., Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 47967692 a to s poukazom na rozhodnutie NS SR 4Obo210/2001, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd z neho vychádza bez toho, aby skúmal ako prejudiciálnu otázku existenciu alebo platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, vyhovel žiadosti pristupujúceho žalobcu na zámenu strán sporu.

7. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, s poukazom na zistený skutkový stav, citované ustanovenia Občianskeho zákonníka (OZ – zák. č. 40/1964 Zb. - § 52 - § 54, § 3 ods. 1 a § 39), citované ustanovenia zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (§ 9 ods. 1 – 3, § 11 ods. 1), špeciálnu úpravu spotrebiteľského úveru v zák. č. 258/2001 Z. z., citované ustanovenia Obchodného zákonníka (ObZ – zák. č. 513/1991 Zb. - § 497, § 499, § 502 - § 504, § 388, § 392 a § 397), cit. ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, odôvodnil nasledovne:

7.1. Základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv upravuje Občiansky zákonník v § 52. Vychádzajúc z tohto ustanovenia spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Špeciálna úprava spotrebiteľského úveru je obsiahnutá v zákone č. 258/2001 Zb. Tento právny predpis v § 2 písm. a/ definuje spotrebiteľský úver ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme. Veriteľom v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. je fyzická alebo právnická osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania, a spotrebiteľom podľa § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Zb. fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Na druhej strane, samotný pojem „spotrebiteľ“ je definovaný v Občianskom zákonníku (§ 52 ods. 4) ako aj v § 2 písm. a) zákona č. 250/2007 Zb. o ochrane spotrebiteľa. V princípe sú tieto dve definície rovnaké. Za spotrebiteľa zákon považuje fyzickú osobu - nepodnikateľa, ktorý nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej

činnosti, zamestnania alebo povolania. Ide teda o každého občana, ktorý kupuje výrobky alebo služby pre svoju osobnú potrebu.

7.2. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena.

7.3. Prvou a základnou otázkou, ktorú v tomto konaní súd musel vyriešiť, je otázka, či medzi stranami vznikol spotrebiteľský vzťah. Súd kvalifikoval právny vzťah založený predmetnou zmluvou ako spotrebiteľskú zmluvu a aplikoval naň ustanovenia osobitných právnych noriem prijatých na ochranu spotrebiteľa (zák. o ochrane spotrebiteľa, Občiansky zákonník, zák. o spotrebiteľských úveroch) ako aj Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, smerujúcich k zabezpečeniu skutočnej rovnováhy medzi právami a povinnosťami zmluvných strán a detekovanie prípadnej nekej povahy zmluvnej podmienky v zmluve uzavretej medzi poskytovateľom služby a spotrebiteľom.

7.4. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu 11.6.2015) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa OZ musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia), právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 5 uvedeného zákona amortizačná tabuľka podľa odseku 3 uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o spotrebiteľskom úvere.

7.5. Právo Európskej únie upravuje vzťahy vznikajúce pri poskytovaní spotrebiteľského úveru predovšetkým smernicou 2008/48/ES, ktorá v čl. 10 ods. 2 písm. h, i, j) stanovuje, že zmluva o úvere má zrozumiteľne a stručne uvádzať: h) výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia) v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

7.6. Smernica stanovuje, že v zmluve musí byť uvedený počet a výška splátok, pričom bez akýchkoľvek pochybností sa má na mysli aj zmluva na dobu určitú, kde dochádza k postupnému amortizovaniu istiny a používa pojem „amortizačná tabuľka“, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady; resp. rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; táto tabuľka nie je povinnou súčasťou zmluvy o úvere.

7.7. Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice sa má vykladať tak, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Tento cieľ je splnený, ak podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.

7.8. Ústavný súd SR konštantne judikuje, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v takom prípade, kedy sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový výklad môže totiž v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu predstavovať len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti či nesprávnosti výkladu,

resp. na jeho doplnenie či upresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy, postavené na roveň gramatickému výkladu v tomto prípade systematický a teleologický výklad, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zistení obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy, a to najmä v prípade, keď existuje - ako v tomto prípade - určité napätie medzi doslovným a teleologickým či systematickým výkladom (Nález ÚS SRz 5.10.2011, č.k. I. ÚS 351/2010, Nález Ústavného súdu SR z 23. mája 2013, č. k. IV.ÚS 71/2013, rozhodnutia č.k. IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 306/2010 atď.).

7.9. Z vykonaného dokazovania a to najmä z vyššie uvedenej úverovej zmluvy, ale aj z v tomto smere zhodných vyjadrení strán sporu, má súd za nesporne preukázané, že strany uzavreli úverovú zmluvu za podmienok uvedených v bode 5 tohto rozsudku.

7.10. Taktiež je zo zhodných vyjadrení strán sporu nesporne preukázané, že žalovaný z vyššie uvedeného úveru splatil 41 splátok po 117 € a tiež to, že pre nesplácanie úveru zo strany žalovaného došlo k vyhláseniu jeho predčasnej splatnosti ku dňu 18.4.2018 spôsobom uvádzaným žalobcom.

7.11. Je zrejmé, že zákon ustanovuje pre spotrebiteľskú zmluvu ako obligatórnu náležitosť zmluvy uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V napádanej spotrebiteľskej zmluve bol dojednaný anuitný spôsob splácania, t.j. plnenie záväzku dlžníka vrátiť úver a úrok za jeho poskytnutie bolo dohodnuté v mesačných splátkach s rovnakou výškou, pričom každou splátkou dochádza k postupnému umorovaniu (premenlivej) časti istiny, resp. k platbe úroku.

7.12. V danom prípade je nepochybné, že zmluva obsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny (v rámci toho anuitne i úrokov a iných poplatkov), pričom tieto sú stanovené výškou, počtom, termínmi v súlade so Smernica i zákonom, keď počet splátok je 120, výška jednotlivéj splátky a jej splatnosť je 117 Eur mesačne, 25. deň v kalendárnom mesiaci (splatnosť úrokov a poplatkov- mesačne, ku dňu splatnosti splátky v kalendárnom mesiaci), pričom úver je splatný od prvej splátky - 25.2.2014 a konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 25.1.2024.

7.13. Pokiaľ ide o posúdenie skutočnosti, či predmetná úverová zmluva je alebo nie je bezúročná a bez poplatkov pre nenaplnenie zákonných náležitostí v zmysle § 9 ods. 2, písm. j/ zákona č. 129/2010 Zb., súd konštatuje, že predmetná zmluva obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti (viď bod 43 a nasledujúce tohto rozsudku).

7.14. Zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom, a to s ohľadom na kogentné ustanovenie § 261 ods. 6 pís. d) Obchodného zákonníka, t.j. úverové zmluvy sa vždy budú vo svojej podstate spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka (keďže sa jedná o absolútny obchod, t.j. povaha účastníkov zmluvy je právne irelevantná) a pravidlá ustanovené v Obchodnom zákonníku sa v prípade, ak to je dôsledkom charakteru kontrahujúceho dlžníka, dopĺňajú pravidlami ďalšími (tzv. spotrebiteľského práva).

7.15. To, že sa na úverovú zmluvu aplikujú ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, neznamená, že by zmluva bola nejakým osobitným, nominátnym typom v zmysle pomenovaných zmlúv podľa Občianskeho zákonníka, resp. Obchodného zákonníka. Zmluva podliehajúca režimu zákona o spotrebiteľských úveroch nie je samostatným, osobitným, pomenovaným, záväzkovoprávnym vzťahom, ale jedná sa o pojem druhový, ktorým sa označuje akákoľvek zmluva, kauzou, ktorej je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov veriteľom spotrebiteľovi (ak sa nejedná o poskytnutie peňažných prostriedkov jedným zo spôsobov uvedených v ustanovení § 1 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch), v § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch je všeobecne vymedzené, že spotrebiteľským úverom je na účely tohto zákona dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi, pričom výnimky z tejto všeobecnej definície sú stanovené v ustanovení § 1 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch.

7.16. V ustanovení § 497 Obchodného zákonníka je normované pravidlo, podľa ktorého pri úvere je možné dohodnúť si úrok a v § 499 ObZ zase možnosť za poskytnutie úveru si dojednať odplatu, zákonodarca tým zreteľne vymedzil sledované priority v rámci úverových vzťahov, keď ako jednu z priorit

stanovil kogentne garantované právo mať možnosť dojednať odplatu za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť úver.

7.17. Zmluvnými stranami v riešenom prípade dohodnutá odplata za dojednanie záväzku poskytnúť úver odráža zákonné pravidlo normované v § 497 a § 499 Obchodného zákonníka a jej neprijateľnosť je tak z podstaty veci vylúčená. Je tu aj ďalšia výluka (výluky) z (teoretického) prieskumu neprijateľnosti, ktorou je obsah dojednanej podmienky ako hlavného predmetu plnenia a tiež cenové dojednanie.

7.18. Spotrebiteľský prieskum je vylúčený, ak by sa mal týkať hlavného predmetu plnenia alebo primeranosti ceny, podstatou záväzku druhej strany zo zmluvy o úvere (dlžníka) je vrátiť poskytnuté prostriedky vrátiť a zaplatiť celkovú odplatu za poskytnutie a užívanie úverových prostriedkov, pričom v tomto prípade žalobca presne vedel (mal a mohol vedieť) akú odplatu za úver je povinný zaplatiť, so zmluvou v znení, ktoré podpísal, súhlasil a mal by ju pri akceptácii jej znenia rešpektovať.

7.19. Je bez akýchkoľvek pochybností, že dohoda o uvedenom je cenovým dojednaním. Pri aplikácii výnimky (zo spotrebiteľského prieskumu potenciálnej neprijateľnosti) primeranosti ceny - v tomto konkrétnom prípade primeranosti časti odplaty súd dospel k záveru o nemožnosti, neprijateľnosti, resp. o vylúčení takéhoto prieskumu.

7.20. Primeranosť ceny sa štandardne radí medzi skutočnosti objektívne "neskúmateľné" (nepreskúmateľné), keďže neexistuje nijaký sadzovník alebo právne kritérium na určenie rámca pre jej preskúmanie (napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 30.04.2014, Kásler and Káslerné Rábai, C-26/13, bod 55).

7.21. Stále je však potrebné zdôrazniť, že uvedené závery o výnimke (výnimkách) zo spotrebiteľského prieskumu prichádzajú do úvahy iba za predpokladu riadnej transparentnosti zmluvnej podmienky (článok 4 ods. 2, in fine, Smernice 93/13: „pokiaľ tieto podmienky sú zrozumiteľné“, § 53 ods. 1, in fine, Občianskeho zákonníka: „ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne“). Ak je podmienka transparentnosti splnená, čo v tomto prípade podľa názoru súdu nepochybne je, ďalší prieskum prijateľnosti odplaty za dojednanie záväzku poskytnúť úver už nie je dovolený.

7.22. Obrana žalovaného vecne pozostávala z námietky, že medzi stranami ide o spotrebiteľský spor, predmetný úver je pre nedostatky zmluvy a chýbajúce zákonné náležitosti v nej bez poplatkov a bezúročný, pričom tiež namietal premlčanie pohľadávky. V ostatnom išlo o žalovaným skopírované texty voľne dostupné na internete, ktoré sa týkali podľa neho podobných spotrebiteľských vzťahov (v tomto prípade totiž nešlo o revolvingový úver).

7.23. Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú žalovaným, táto nie je dôvodná a to ani čiastočne. Ako je totiž vyššie uvedené, ide o úverový vzťah, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka, v ktorých platí všeobecná 4 ročná premlčacia lehota (§ 397 ObZ). Vzhľadom k tomu, že tá začala podľa § 391 a 392 ods. 2 ObZ plynúť dňom 19.4.2018 (pretože oznámenie o zosplatnení celého úveru uvedeným spôsobom bolo žalovanému doručované v tento deň 19.4.2018 do vlastných rúk) - a že žaloba bola na súde podaná dňa 24.3.2020 v čase podania tejto žaloby na súde stále plynula a teda tento nárok premlčaný nie je. Tento nárok je totiž nárokom z absolútneho obchodu (viď bod 39 tohto rozsudku) a vzťahujú sa preto naň ustanovenia Obchodného zákonníka, nie Občianskeho zákonníka (ani podľa neho by nárok premlčaný nebol), ako to nesprávne vo svojej obrane uvádzal žalovaný.

7.24. Pokiaľ ide o námietku žalovaného o tom, že predmetný úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, súd uvádza, že žalovaný toto svoje tvrdenie nepreukázal. V podstate tvrdil, že predmetná úverová zmluva neobsahuje všetky zákonné náležitosti (konkrétne uviedol iba to, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak je neplatná a že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 a preto nie je oprávnený požadovať od neho jednorazové splatenie úveru a že zmluvy sú nečitateľné) a tiež to, že uvedená zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré ju preto robia zmluvou bezúročnou a bez poplatkov. Konkrétne však uviedol iba to, že predmetná zmluva je z vyššie uvedených dôvodov neplatná pre jej rozpor so zákonom a s dobrými mravmi a to podľa § 39 OZ. Žalovaný neunesol svoje dôkazné bremeno (tak ako je to opísané v bodoch 29 a 30 tohto rozsudku) ani pokiaľ ide o jeho tvrdenie o tom, že predmetná úverová zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Táto námietka z jeho strany bola

iba všeobecná (s výnimkou toho, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak je neplatná a že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 a preto nie je oprávnený požadovať od neho jednorazové splatenie úveru a že zmluvy sú nečitateľné), súd prieskumnou činnosťou nezistil, že by zmluva obsahovala akúkoľvek neprijateľnú podmienku a považuje ju preto za v plnom rozsahu platnú.

7.25. Súd má za nepochybné, že predmetná zmluva obsahuje všetky obligatórne zákonné náležitosti a nezistil ani žiadnu ďalšiu skutočnosť, ktorá by mohla spôsobiť, že by tento úver mal byť bezúročný a bez poplatkov (ako to predpokladá § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch) a preto žalobe v plnom rozsahu vyhovel a rozhodol tak ako je to vo výroku tohto rozsudku uvedené, keď zaviazal žalovaného k zaplateniu nesplatenej časti istiny i kapitalizovaného úroku i k zaplateniu úroku z omeškania, nakoľko je zrejmé, že žalovaný je s platením peňažného dlhu v omeškanií.

7.26. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že zmluvy sú nečitateľné, súd ho považuje za účelové, pretože jednak nie je súdu zrejmé aké zmluvy má žalované na mysli a jednak zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 4.2.2014, ktorej kópiu žalobca súdu predložil, čitateľná je.

7.27. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného o tom, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak je neplatná. Je zrejmé, že zákon ustanovuje pre spotrebiteľskú zmluvu ako obligatórnu náležitosť zmluvy uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V napádanej spotrebiteľskej zmluve bol dojednaný anuitný spôsob splácania, t. j. plnenie záväzku dlžníka vrátiť úver a úrok za jeho poskytnutie bolo dohodnuté v mesačných splátkach s rovnakou výškou, pričom každou splátkou dochádza k postupnému umorovaniu (premenlivej časti istiny, resp. k platbe úroku.

7.28. V danom prípade je nepochybné, že zmluva obsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny (v rámci toho anuitne i úrokov a iných poplatkov), pričom tieto sú stanovené výškou, počtom, termínmi v súlade so Smernica i zákonom, keď počet splátok je 120, výška jednotlivej splátky a jej splatnosť je 117 Eur mesačne, 25. deň v kalendárnom mesiaci (splatnosť úrokov a poplatkov- mesačne, ku dňu splatnosti splátky v kalendárnom mesiaci), pričom úver je splatný od prvej splátky - 25.2.2014 a konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 25.1.2024. Súd preto konštatuje, že sú splnené všetky zákonom požadované náležitosti.

7.29. Tvrdenia žalovaného o tom, že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 a preto nie je oprávnený požadovať od neho jednorazové splatenie úveru neboli ničím podložené, žalovaný sa obmedzil iba na toto konštatovanie a to bez toho, aby aspoň čo len tvrdil na čom svoje tvrdenie zakladá, nie ešte že by bol toto tvrdenie aj preukázal. Súd preto konštatuje, že v tejto časti žalovaný svoje dôkazné bremeno neuniesol.

7.30. Súd považuje za potrebné uviesť, že žalovaný v čase podpísania uvedenej úverovej zmluvy s jej obsahom súhlasil, úver za v nej dohodnutých podmienok prevzal a zaviazal sa ho splácať, preto má súd za to, že túto svoju povinnosť mal dodržať. Preto pokiaľ žalovaný po približne 3 rokoch splácať prestal (svojvoľne) a svoje námietky voči úverovej zmluve (aj keď nedôvodné) vzniesol až v tomto konaní, teda po podaní žaloby na súde, teda až po približne 4 rokoch, súd jeho konanie považuje za účelové, v snahe vyhnúť sa splateniu dlhu a teda konanie, ktoré nepochybné je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 OZ).

7.31. Postúpenie pohľadávky nebankovému subjektu, je zrejmé, že ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Zb. boli naplnené, pretože je nesporné z listín uvedených v bode 5 - 9 tohto rozsudku preukázané, že žalovaný prestal úver splácať v júni 2017, k zaplateniu nesplatenej časti úveru bol veriteľom vyzvaný dňa 22.3.2018, k zosplateniu úveru došlo podaním zo dňa 18.4.2018 (zásielky boli doručované do miesta bydliska žalovaného doporučené) a k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 14.4.2021, teda k postúpeniu pohľadávky z úveru, so splácaním ktorého bol žalovaný v omeškanií viac než 90 dní, došlo platne a žalobca je aktívne vecne legitimovaný.

7.32. Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného i k zaplateniu úroku z omeškania vo výške stanovenej § 369 ods. 2 a § 369a Obchodného zákonníka v

znení zákona č. 9/2013 Zb. v spojení s § 1 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Zb., keď je zjavné, že žalovaný je s platením peňažného dlhu v omeškaní a to od zosplatnenia celého úveru.

7.33. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi v konaní plne úspešnému priznal súd nárok na plnú náhradu trov konania. O výške jeho nároku na náhradu trov konania súd rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

8. Uvedený rozsudok včas podaným odvolaním napadol len žalovaný, domáhajúci sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie, pretože súd nevykonal dôkazy pre spravodlivé rozhodnutie vo veci, nezistil existenciu, či tu právo je alebo nie je, neurčil, či je zmluva platná alebo nie, nezistil či ide o zmluvu spotrebiteľskú, nezistil či zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, neurčil či pri uzatváraní zmluvy boli použité nekalé obchodné praktiky a nepreskúmal ex offio zmluvu v súlade so Smernicou rady 93/13/EHS. Prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď žalobca žiadal celkovú sumu presahujúcu dvojnásobok výšky poskytnutého úveru, čo je v rozpore so zákonom a blíži sa to k úžere, keď on má za to, že zmluva o úvere sa dá považovať za bezúročnú a bez poplatkov pre chýbajúce náležitosti vyžadované Občianskym zákonníkom ako aj zákonom o spotrebiteľských úveroch a zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, keď rovnako má za to, že predmetný dlh je tiež premlčaný v celom rozsahu a že žalobca BENCOT COLLECTION, a.s., Bratislava nie je v spore vecne legitimovaný vzhľadom k nenaplneniu podmienok pre postúpenie pohľadávky. Postúpenie pohľadávky nie je platné, nebankový subjekt nemá oprávnenie prináležiace len banke. V ďalšom texte odvolania odvolateľ poukázal na označené rozhodnutia súdov SR, keď z niektorých citoval a k odvolaniu ako prílohu pripojil rozsudok Okresného súdu Senica zo dňa 06. 05. 2020 č. k. 6Csp/103/2019 – 94.

9. Žalobca vo vyjadreniach k podaným odvolaniam poukázal na to, že v konaní boli preukázané podmienky prechodu práva v zmysle ust. § 80 CSP, s ohľadom na čo žiada odvolanie voči uzneseniu zamietnuť, keď napadnutý rozsudok žiada ako vecne správny potvrdiť, s priznaním mu aj nároku na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Odvolanie voči rozsudku považuje za nedôvodné a chaotické – nesystematické, pričom napadnutý rozsudok považuje za správny a zákonný po skutkovej ako aj právnej stránke, s vyčerpávacím odôvodnením. S procesnou obranou žalovaného sa prvoinštančný súd náležite vysporiadal. Na postúpenie pohľadávky bol žalovaný upozornený, keď jeho právny predchodca listom zo dňa 18. 04. 2018 zosplatnil poskytnutý úver a obsahom tohto podania je aj samotná výzva v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keď žalovaný následne v lehote 90 dní od tejto písomnej výzvy neplnil. Odvolanie považuje za účelové v snahe vyhnúť sa splateniu dlhu.

10. Odvolateľ sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadroval.

11. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) po oboznámení sa s obsahom spisu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) sa najskôr zaoberal tým, či odvolanie žalovaného voči uzneseniu č. k. 13Csp/20/2021-156 zo dňa 30. júna 2021 smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon takýto opravný prostriedok pripúšťa a dospel k záveru, že odvolanie je potrebné podľa § 386 písm. c) CSP odmietnuť z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

12. Podľa § 386 písmeno c) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

13. Úvodom odvolací súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že právna úprava sporového konania, účinná do 30. 06. 2016, vychádzala vo všeobecnosti zo zásady prípustnosti odvolania proti akýmkoľvek rozhodnutiam (rozsudkom aj uzneseniam) súdu prvého stupňa (§ 201 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) s tým, že výnimky, teda prípady neprípustnosti odvolania, boli v procesnom predpise výslovne uvedené. Procesná úprava, účinná od 01. 07. 2016, zachovala zásadu prípustnosti odvolania len vo vzťahu k rozsudkom (§ 355 ods. 1 CSP), avšak vo vzťahu k uzneseniam ako všeobecnú zásadu stanovila neprípustnosť odvolania, t. j. odvolanie je prípustné, len ak to zákon výslovne pripúšťa (§ 355 ods. 2 CSP).

14. Podľa § 357 CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o a) zastavení konania, b) odmietnutí podania vo veci samej, c) odmietnutí žaloby na obnovu konania, d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, e) zrušení neodkladného opatrenia alebo

zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a § 335 ods. 1, f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní alebo iných zrejmych nesprávností okrem odôvodnenia, g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku, h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku, j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia, k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva, l) zabezpečení dôkazného prostriedku, m) nároku na náhradu trov konania, n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164, o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia.

15. Podľa § 355 ods. 2 CSP, proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

16. Citované ustanovenie § 355 ods. 2 CSP, stanovuje zásadu, podľa ktorej proti uzneseniam vydaným podľa CSP je možné podať odvolanie, pokiaľ je výslovne ustanovené, že odvolanie prípustné je.

17. O sťažnosti rozhoduje sudca bez nariadenia pojednávania, nariadenie pojednávania však Civilný sporový poriadok nevyklučuje, sudca môže tiež nariadiť výsluch, vykonať iné zisťovania. Sudca rozhoduje o sťažnosti formou uznesenia, pričom môže rozhodnúť buď tak, že zamietne sťažnosť v prípade, ak je nedôvodná alebo napadnuté uznesenie zruší alebo zmení, ak je sťažnosť dôvodná. Z dôvodu proklamovanej zásady procesnej ekonómie rozhodnutie sudcu o sťažnosti je rozhodnutím konečným bez možnosti podať proti nemu akýkoľvek ďalší opravný prostriedok.

18. Nepripustnosť odvolania znamená, že zákon výslovne vylučuje možnosť rozhodnutie súdu napadnúť riadnym opravným prostriedkom. Preto výpočet prípadov, v ktorých nie je prípustné podať odvolanie, treba považovať za taxatívny a možno ho rozšíriť len zákonom. V prejednávanej veci súd prvej inštancie napadnutým uznesením pripustil, aby do konania na miesto pôvodného žalobcu Poštová banka, a. s. ako žalobca vstúpila spoločnosť BENCONT COLLECTION, a.s. Zákon vyslovne neuvádza možnosť podať odvolanie proti takémuto uzneseniu, preto voči nemu nie je prípustné podať odvolanie s tým, že súd prvej inštancie uviedol správne poučenie o nemožnosti podať odvolanie voči uvedenému uzneseniu.

19. Z uvedených dôvodov odvolací súd odmietol odvolanie žalovaného podľa § 386 písm. c) CSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, na základe čoho sa nemohol ďalej zaoberať dôvodmi odvolania a vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

20. Následne odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného proti rozsudku č. k. 13Csp/20/2021-189 zo dňa 8. decembra 2021 ako podané včas (362 ods.1 CSP) oprávnenou osobou v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127, § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP), s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie podľa § 391 ods. 1 CSP a nové rozhodnutie.

21. Z obsahu spisu vyplynulo, že predmetom konania vo veci samej je žaloba, ktorou sa žalobca ako právny nástupca Poštovej banky a.s. voči žalovanému domáhal zaplataenia vyššie uvedenej sumy ako nesplatennej časti úveru zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30. 01. 2014 (nesedí s číslom a dátumom uvádzaným v rozsudku), pričom žiadal zaplataenie istiny v sume 5719,02 eura a kapitalizovaného úroku úveru do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru v sume 687,75 eura a zaplataenia poplatkov v sume 36 eur, taktiež sa domáhal zaplataenia úroku z omeškania, pretože žalovaný je s platením peňažného dlhu v omeškani. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a uviedol, že mu bol poskytnutý úver v sume 7000 €, z ktorého uhradil 41 splátok po 117 €, teda sumu 4797 €, ďalej, že úver sa dá považovať za bezúročný a bez poplatkov pre chýbajúce náležitosti v zmluve a pre neprijateľné zmluvné podmienky, vzniesol námietku premlčania, pretože žaloba bola podaná po uplynutí 3 ročnej premlčacej doby, poukázal na rozsudky súdov, ktoré podobné zmluvy žalobcu považovali za bezúročné a bez poplatkov a na to, že zmluvy, ktoré so žalobcom uzatváral, sú nečitateľné, považoval zmluvy za neplatné a žiadal žalobu zamietnuť. Súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel s tým, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 6.442,77 eura spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 5.719,02 eura od 19.04.2018 do zaplataenia a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

22. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

23. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP, súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

24. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

25. Žalovaný v podanom odvolaní namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s tým, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí (bod 9. odôvodnenia) uviedol, že oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd z neho vychádza bez toho, aby skúmal ako prejudiciálnu otázku existenciu alebo platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, vyhovel žiadosti pristupujúceho žalobcu na zmenu strán sporu, a následne citoval zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., avšak nijako nezodôvodnil ako na základe konkrétností prejednávaneho prípadu dospel k záveru o danosti aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, preto jeho rozhodnutie v tomto prípade trpí nedostatkom jeho riadneho odôvodnenia, v dôsledku čoho je ho potrebné pre uvedený dôvod považovať aj za predčasné.

26. Odvolací súd v tejto súvislosti pre vysvetlenie zdôrazňuje, že rozhodujúcou okolnosťou je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškani) a dlžníkovu následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. V prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a na neplatnosť takéhoto právneho úkonu súd prihliada ex offo (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 147/2017 zverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2018 ako judikát R 60/2018).

27. Zároveň súd prvej inštancie bol povinný rozhodnutie odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 220 CSP, čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z Listiny základných práv a slobôd ako aj z článku 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi. Stav, kedy rozhodnutie neobsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 220 CSP vedie v konečnom dôsledku k tomu, že sa stáva nepreskúmateľným. Ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, musí ho odvolací súd zrušiť, pretože inak by zaťažil konanie vadou, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

28. Nedostatok odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia je vo svojej podstate porušením základného práva sporovej strany na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasledujúcich Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypořadovať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami

a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesta pre dohady a domnienky.

29. Odvolací súd v posudzovanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa neriadil vyššie uvedenými zásadami právneho štátu. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Prihliadajúc na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nespĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle 220 CSP (absentuje stručné a jasné objasnenie skutkového a právneho základu súdneho rozhodnutia), a preto ho možno považovať z pohľadu vyššie uvedeného za nepreskúmateľné v takej miere, že došlo k porušeniu práva strán sporu na spravodlivý proces. Je tomu tak z nižšie uvedených dôvodov.

30. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ďalej uviedol, že prvou a základnou otázkou, ktorú v musel vyriešiť, je otázka, či medzi stranami vznikol spotrebiteľský vzťah s tým, že daný právny vzťah kvalifikoval ako spotrebiteľský a aplikoval naň ustanovenia osobitných právnych noriem prijatých na ochranu spotrebiteľa (zák. o ochrane spotrebiteľa, Občiansky zákonník, zák. o spotrebiteľských úveroch) ako aj Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, smerujúcich k zabezpečeniu skutočnej rovnováhy medzi právami a povinnosťami zmluvných strán a detekovanie prípadnej nekalej povahy zmluvnej podmienky v zmluve uzavretej medzi poskytovateľom služby a spotrebiteľom.

31. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

32. Vyššie citované ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, je potrebné správne aplikovať a interpretovať spôsobom, že tento právny režim nevyklučuje použitie zmluvných typov obsiahnutých napríklad výhradne v záväzkovej časti Obchodného zákonníka, a teda naďalej je aj po 1. apríli 2015 možné dojednávať spotrebiteľské zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka, ktorý je ich právnym základom. Na druhej strane však bezpochyby, a to aj s účinkami retrospektívnymi, platí a musí platiť, že právny režim záväzku, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, a ktorý má svoj základ v Obchodnom zákonníku sa riadi výhradne právnym režimom Občianskeho zákonníka. In concreto je preto vylúčené, aby sa na takýto spotrebiteľský záväzok použili ustanovenia o zabezpečení záväzku obsiahnuté v Obchodnom zákonníku alebo ustanovenia o premlčaní, prípadne ustanovenia o zodpovednosti za škodu a pod. Celý právny režim sa tak bude spravovať ustanoveniami Občianskeho zákonníka a jediné čo bude regulované Obchodným zákonníkom v tomto prípade bude právny základ záväzku. Na tomto prípade môžeme adekvátne pozorovať jediný udržateľne koncipovaný právny režim spotrebiteľského záväzku, ktorý by sa inak riadil normami obchodného práva. Uvedený fakt jednoznačne vyjadruje aj citovaná posledná veta § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

33. Odvolací súd osobitne dáva do pozornosti, že napriek tomu, že v danom prípade bola zmluva o úvere uzavretá dňa 30. 01. 2014, t. j. pred nadobudnutím účinnosti ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo vyššie citovanom znení, uvedené nemení nič na tom, že na uvedený právny vzťah je potrebné aplikovať režim Občianskeho zákonníka s tým, že ustanovenia Obchodného zákonníka budú aj naďalej aplikované na právny základ záväzku. Uvedený záver je jednoznačne podporený viacerými rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo/20/2009- neskôr zverejnený ako judikát R 36/2013, 8MCdo/13/2014, 4MCdo/17/2014, 3Cdo/87/2017, 8Cdo/119/2017)

34. Je možné konštatovať, že v danom prípade nie je dôvod spochybňovať skutočnosť, že predmetný úver je tzv. absolútnym obchodom a že naň dopadá tretia časť Obchodného zákonníka. Zároveň je však potrebné mať na zreteli, že úverová zmluva vykazuje aj znaky spotrebiteľskej zmluvy. Súdna prax považuje obdobné právne vzťahy vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy za typické občianskoprávne (spotrebiteľské) vzťahy.

Účastníkmi týchto vzťahov sú obchodník (poskytujúci úver v rámci svojho predmetu činnosti) a spotrebiteľ (ktorý prijíma úver na svoju osobnú spotrebu); ide tu teda o typické občianskoprávne vzťahy. Vzhľadom na to je v plnom súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa požiadavka, aby v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva, bola (aj z hľadiska premlčania, dĺžky premlčacej doby a jej plynutia) aplikovaná právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku, a nie v Obchodnom zákonníku. Pre správnosť aplikácie občianskoprávnej premlčacej doby v absolútnych obchodoch majúcih zároveň spotrebiteľský charakter je možno poukázať aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR z 19. júna 2013 sp. zn. I. ÚS 402/2013. V súvislosti s povahou úverovej zmluvy za spotrebiteľskú je možné vychádzať z obsahu Smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986, ktorá klienta úverového vzťahu, ktorému je úver poskytovaný, sama definuje označením „spotrebiteľ“.

35. Na základe uvedeného je teda zrejmé, že ak súd prvej inštancie v danom prípade pre posúdenie námietky premlčania aplikoval ustanovenie Obchodného zákonníka vychádzajúc zo skutočností, že v danom prípade ide o úverový vzťah, ktorý je absolútnym obchodným, tak jeho rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení, a to s poukazom na vyššie uvedené dôvody. Na základe uvedeného súd prvej inštancie svojím konaním naplnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP s tým, že v danom prípade mal súd prvej inštancie posúdiť premlčaciu dobu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, a to aj s poukazom na § 103 druhá veta Občianskeho zákonníka, keďže v danom prípade zo strany veriteľa došlo k aplikácii inštitútu mimoriadneho zosplatnenia.

36. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

37. Podľa § 295 CSP, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

38. Jedným zo základných nosných princípov rekonštrukcie civilného procesného práva je princíp procesnej zodpovednosti strán sporu. Podľa všeobecných ustanovení o konaní sa súd prísne spravuje dispozičným princípom, čo sa ďalej odzrkadľuje v princípe formálnej pravdy. Najprísnejšou sankciou za pasivitu strán v konaní, najmä za neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena, je strata sporu. Takéto nastavenie civilného procesu je však len veľmi ťažko zlučiteľné s jeho sociálnou funkciou v sporoch s ochranou slabšej strany. Ustanovenie § 295 CSP predstavuje jedno z kľúčových ustanovení prelamujúce dispozičný princíp v civilnom procese s cieľom poskytnúť spotrebiteľovi čo najväčšiu mieru ochrany jeho práv garantovaných hmotným právom.

39. Ak teda súd prvej inštancie v súvislosti s tvrdením žalovaného, že predmetný úver je bezúročný a bezpoplatkov dospel k záveru, že žalovaný v postavení spotrebiteľa uvedené tvrdenie nepreukázal, rovnako tak keď súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný rovnako tak nepreukázal a tým ani neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania toho, že veriteľ resp. žalobca pri poskytovaní spotrebiteľského úveru nepostupoval s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., tak jeho rozhodnutie nie je správne. Je tomu tak najmä preto, že v súvislosti s § 295 CSP je v individuálnych spotrebiteľských sporoch potrebné aplikovať aj ustanovenie § 132 ods. 3 CSP s tým, že nemôže byť na ťarchu spotrebiteľa, ak v žalobe iba označí, ale nepripojí všetky dôkazy na podporu svojich tvrdení. Zároveň v dôsledku informačného deficitu, ktorý je pre spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch obvyklý, musí dôkaznú povinnosť za spotrebiteľa suplovať súd, a to aj v prípade, ak spotrebiteľ nepredložil alebo nemôže predložiť dôkazy vlastnou vinou s tým, že Obdobné platí aj v prípade, ak je spotrebiteľ žalovaný a nepripojí všetky dôkazy k vyjadreniu k žalobe.

40. V tejto súvislosti odvolací súd dáva súdu prvej inštancie do pozornosti, že v danom prejednávacom prípade ide o individuálny spotrebiteľský vzťah, pre ktorý je charakteristické, že ide o spor s ochranou slabšej strany, a preto je nevyhnutná aplikácia ustanovení druhej hlavy prvého diela Civilného sporového poriadku s názvom Spotrebiteľské spory, kde dochádza k určitým špecifikám modifikujúcim klasické sporové konanie.

41. Možno teda uzavrieť, že ak žalovaný v priebehu prvoinštančného konania namietal, že predmetný úver je bezúročný a bezpoplatkov z dôvodu nedostatku všetkých zákonných náležitostí a keď rovnako tak namietal, že veriteľ resp. žalobca nekonal s náležitou odbornou starostlivosťou, tak v zmysle vyššie uvedeného bolo úlohou súdu prvej inštancie primárne podrobiť úverovú spotrebiteľskú zmluvu komplexnému prieskumu, ako aj preskúmať skutočnosť, či veriteľ postupoval s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., čo však súd prvej inštancie neurobil, a preto týmto konaním došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

42. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť najmä právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé s tým, že konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.).

43. Na základe vyššie uvedených dôvodov považoval odvolací súd odvolanie žalovaného za dôvodné, v dôsledku čoho rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, kde súd prvej inštancie viazaný právnym názorom vysloveným odvolacím súdom § 391 ods. 2 CSP, bude povinný aplikovať na daný právny vzťah normy Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa, a to najmä v súvislosti s posúdením námietky premlčania (aj s poukazom na § 103 Občianskeho zákonníka), opätovne posúdi námietky žalovaného o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ako aj skutočnosť, či veriteľ postupoval v súlade s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona 129/2010 Z. z. Zároveň súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov konania v zmysle § 396 ods. 3 CSP.

44. Zo všetkých zhora uvedených dôvodov odvolací súd rozhodol tak ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, keď svoje rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).